

καὶ τοὺς τόσους σαλεπτίζῃδας συνταραζάντες τῆς χώρας
'στάς μεσονυκτίους ὥρας.

Ποία νύξ τοῦ Δεκεμβρίου,
πλήρης τόσου μυστηρίου,
κατανύξεως καὶ τρόμου,
κρύου, λάσπη, συννερίδι,
κ' ἐν ὄνματι τοῦ νόμου
τάκαμαν γκαλιζὶ κερράδι.

Κι' ἔφεραν σιδηρουροῦς γιὰ νὰ σπάσουν τῆς βαρείας
καὶ μεγάλας κλειδαρχίας,
καὶ τῶν κλειθρῶν θραυομένων καὶ σπαρακτικῶς τριζόντων
ἐκρατύοντο τὸ κράτος τῶν θεσμῶν τῶν στεναζόντων.

'Ἦν δ' ἔκει καὶ Πολυγένης καὶ Σπυριάκης κ' 'Αλεξάνης
κ' ἄλλοι λήγοντες εἰς ἄκας,
καὶ κατέλαβον τὸ βῆμα κ' ἄρχισαν ψιλαῖς κουβένταις,
κ' ἔλεγον τὸ τῶν Ἀκτιῶν, τὸ μπεῖτσι ποσσινέντες,
κ' ἐτουρτουρίζαν ἐκ ψύχους,
κ' ἐκυτάζανε τοὺς τοίχους,
θεωρεῖται καὶ κολώνιας καὶ θραυτὴ βουληφόρα,
κ' ἔλεγον καὶ παραμύθια νὰ σκοτωσοῦνε τὴν ὥρα.

Δηλαθὴ πῶς μὴ φορὰ 'στὸν κειρὸ τοῦ Κορδονάδι,
ὅπου 'δούλευε σκνίδι,
ὁ Σπεσιώτης Λεωνίδης
δὲν παρῖδιδε τὰς κλειδιάς.

Δὸς τῆς, τοῦλεγον πολλοί,
γιὰ νὰ 'μπούμε 'στὴ Βουλή.
Δὲν τὰ δίνω τὰ κλειδιὰ
κ' ἄλλα λόγια, βρε παιδιὰ.

Νὰ λοιπόν, κ' ἔμεις τὴν σπῆμε γιὰ τοῦ Κόντη τὸ γεινάτι,
καὶ σηκώομε σκνίδι,
καὶ σύ, νέε Λεωνίδι,
σὰν τὸν 'Άγιο Πέτρο τώρα τὰ κλειδιὰ 'στὸ χεῖρ κράτει.

Μένος Λυσαζέον δύο γηραλέων.

'Οψία γενομένης τῆ Δευτέρῃ
σπειδον πρὸς Τσακλαμπᾶν ὁ Κορδονάτοι,
καὶ σῆμα, τοῦ φωνάζουσε, πατέρα,
κ' ἄρον τὸν κρεββάτον σου καὶ περπατεῖ.

Σῆμα μὲς 'στὴν καρύτσα σου νὰ 'μπῆς,
στηρίζου καὶ σ' ἐμάς καὶ 'στὸ ραβδί σου,
σῆμα μετὰ ραβδούων καὶ πομπῆς
νὰ πάρης τὰ κλειδιὰ τοῦ Παραδείσου.

Κι' ὁ Τσακλαμπᾶς ἐμπῆκε μὲς 'στ' ἀμάξι
κ' ἐπήγαγε μὴ βοέξη καὶ μὴ στάξη,

κι' ἔκει 'στὸ Προεδρεῖον τὸν καθήλωσαν
καὶ τοὺς θεσμούς μ' ἔκεινον ἀνεστήλωσαν.

Καὶ τὴν κουδοῦνα τοῦδωσαν 'στὸ χεῖρ
κ' ἔλοι τὸν ἐμακάρισαν οἱ γέροι,
κ' ἔλεγον : τακλαμπούμπα τακλαμπᾶ,
νταγιάντα, τῆς Λευκάδος Τσακλαμπᾶ,
καὶ σῆμα καὶ κίττα τὸ κουδοῦνι
νὰ 'μπῆς 'στ'ὼν ἀντιζήλων τὸ ρουθούνι.

Πρὸς χάριν σου 'γινῆκαν πανηγύρια,
γὰρ σὲν κ' ἔμπῆκαν νύκτα 'στὴ Βουλή,
κ' ἔσπασαν κλειδαρχίας καὶ παραθύρια
κ' ἄναψαν καὶ τὰ φῶτα, μπαμπακλή.

Γιὰ σὲν παραθύρωσε κ' ὁ Ράλλης
καὶ μετ' ὄρηξ ἀνεκράξε μεγάλης :
'Αλλὸν ἀνδρὰ καὶ φίλοι προσεστοί,
σπεύσατε τοὺς κλειδοῦρους ν' ἀπειλήσετε,
κ' ἂν ἀρνηθοῦν νὰ φύγουν — ακρυστί —
τὸν ἀπαλὸ 'στὸ ξύλο νὰ τοὺς λύσετε.

'Ἐπῆγαν 'στὸν Τραυλὸ κ' οἱ Σκαρπινάτοι,
ποῦ δυνάττ' τὸν ἐπισκταν φτερνίσματα,
κ' ἄρρησε, τοῦ φωνάζουσε, τὸ κρεββάτι,
κ' ὁ Τσακλαμπᾶς σοῦ στέλλει χιτριετίσματα.

Κι' ἀμέσως ὁ Τραυλὸς ὑποτρακίλιζεν
εἰς μίαν βακτηρίαν ἀκουμπᾶ,
κ' ἐμπῆκε σὲ μίαν ἀμάξι τραυλιζέον
τόνομα τοῦ κυρίου Τσακλαμπᾶ.

Κι' οἱ Τσακλαμπᾶδες χαίροντες τὴν νίκην τῶν ἐσφύριζαν
κ' εἶδε μὲ πόνον ὁ Τραυλὸς τὸ μέγα Προεδρεῖον,
κ' ὡς ἡ μιλῆα κ' ἡ ροικὴ περὶ τοῦ κἀλλους ἤρξαν
ἔτσι κ' οἱ γέροι μᾶλλωναν περὶ πρεσδυτερίων.

Κι' ὅσον ὁ κόσμος προσπαθεῖ νὰ ρηκίναται νεώτερος,
τόσον αὐτοὶ κορόνουν
καὶ σφίγγονται κ' ἰδρῖνον
ποῖος ἐκ τῶν δύο νὰ φανῆ ποῖος εἶναι γεροντότερος.

Καὶ δὸς τοῦ πέρνουσε φωτιζὸ
καὶ δὸς τοῦ βγαζοῦσε χαστιζὸ
κ' οἱ δύο τῶν περίσσιμα
γιὰ γάμουσ καὶ βαπτίσιμα,
καὶ γίνονται συμβούλια καὶ ξερνάκι καὶ ντράβαλα
γιὰ προσφιλῆ ἀράβαλα.

Μὰ κ' ὁ γέρο Τσακλαμπᾶς,
τῶν μπαμπᾶδων ὁ μπαμπᾶς,
ἔτυχε κ' ἔκεινος νᾶχη
ὅπως τὸν Τραυλὸ συνάχι,
κ' ἐκελάθησε τὴν νίκην μὲ τῆς μύτης τὸν αὐλὸν
εἰς τὸ κόμμα τῶν τραυλῶν.

Γιὰ τοὺς δύο τούτους νέους τῆς Λευκάδος, τῆς Κρανιάς,
ἐλευκάνθημεν καὶ πάλιν μ' ἕνα κράνος δόξης νέας.

**Θέσμι' άγωνος ύψηλοῦ
τοῦ Τσαρλαμπᾶ καὶ τοῦ Τρυαλοῦ.**

Γι' αὐτοῦς ὤρμησε κι' ὁ Ράλλης κατεπάνω τοῦ Μπουριδῆ
νὰ τοῦ πιάσῃ τὸ καρδίδι,
καὶ δεινὴ συνήφθη μάχη κατὰ στήθος, κατὰ νῶτον,
κι' ἔγινε κακὸ καὶ θρήνος καὶ σπαχὴ τῶν Οὐγενότων.

Κι' ἔφριξε τὸ Παρλαμένο κι' ἐξηγέρθ' ἡ κτίσις πάσα,
καὶ ποδόγυροι ἴσχιστικῶν, φαρδομάνικα καὶ ράσσα,
καὶ σανίδες ξανατρίζουν καὶ μεγάλα πατερὰ
καὶ μελάνια μελανόνου ἀγιάσματος νερά,
κι' ἀγκιστικῶν μὲ μουντζούρια
τῶν ἀντιμουτσούνου μούριας,
καὶ κανεὶς δὲν ἀντελήφθη μὲς' σ'τὴν σύγκρουσιν τῆς πάλης
ἂν παρῶν κι' ὁ Μονοκορδὸς παρευρίσκειτο τῆς Πάλλης.

Ποία μάχη, ποῖον δρᾶμα,
κι' ἄστραψε καὶ μία κάμα,
κι' ἐβρυχάτο κι' ἐγκυρία
σὲ καμπόσα θεωρεῖα
θεσμολάτρης μαγγαρία.

Μὰ κι' ὁ Ζαήμις ἀνοίξε τὸ σφραγισμένον στόμα του,
κι' ὅπως ἐκεῖνος ἔλεγε στομύλος εἰς τὸ κόμμα του
τῆς ἀγορᾶς ἀγορηταὶ κατέλαβαν τὰς θέσεις
τῶν νέων βουλευτῶν
νὰ μάθουν ἀντ' αὐτῶν
ἂν εἰμεθα σὲ φιλικὰ μὲ τὴν Εὐρώπην σχέσεις.

Καὶ μὲς' σ'τὸ καπνιστήριον ἐπάγγε νὰ κορώσῃ
καὶ κοκοράκια χάριττα γιὰ γὰζι νὰ σκαρώσῃ,
ἔκει κι' ὁ Κόντης ἔσπευσε μὲ τούσους προσφιλεῖς

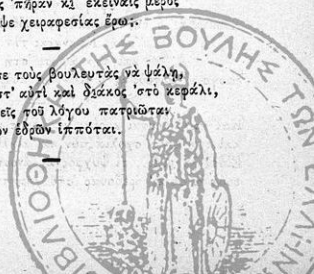
καὶ ἔρθηκε τὸν μουστακαλῆ καὶ τᾶπαν ἓνα χέρι,
καὶ κόσμος ἀπεχώρησε πυκνὸς ἐκ τῆς Βουλῆς
γιατὶ φοβήθηκαν μὴ ἔγῃ καὶ δευτέρου μαχαίρι.

Γιὰ Τσαρλαμπάδες καὶ Τρυαλοὺς ἐφρούζε τὸ κράτος
κι' ἤκουσθη λέγων σύνσφους κι' ὁ σίρ Μικροκορδάτος:
γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ δ'ιάλεξα νὰ γίνω Βουλευτής...
ἄμμ' δὲν καθόμουν ἦσυχ' σ'τὴν Πόλι Πρεσβευτής,
παρὰ νάλθω μὲς' σ'τὴ Βουλῆ, τοῦ γένουσι τὸ καμάρι,
νὰ μούλθῃ κατὰκοῦτελα κανένα καλαμάρι

Βουὸν πολίται, βουλευταὶ, καὶ κουστφδιάς λόχοι,
κι' ἔλεγε κάθε Σκαποινᾶς καὶ πᾶς θεσμῶν Οὐλάνος:
τοῦ Θεοδωράκη φαίνεται τὸ ριζικὸ τοῦ τόχει
κᾶν μὲ σανίδες νάρχεται, κᾶν μὲ πολέμου κρᾶνος.

Παρήσαν καὶ ποδόγυροι πολλοὶ τῆς πρωτεύουσῃς
ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσῃς,
καὶ μὲς' σ'τῆς μάχῃς τὸν βρασιὸν
ὑπὲρ πατρίων καὶ θεσμῶν
σὰν Ἀμαζόνες ἀφροδαὶ πῆραν κι' ἐκεῖναίς μέρος
καὶ φλογερὸς τῆς ἀνάψε χειραφεταὶ ἔφω.

Κι' ἡ Σύνοδος ἀρχίτισε τοὺς βουλευτὰς νὰ ψάλλῃ,
παππᾶς τοὺς ἔλεγε σ'τ' αὐτὶ καὶ δῆκος σ'τὸ κεφάλι,
κι' ὠρκίζοντο περιφανεῖς τοῦ λόγου πατριώται
καὶ τῶν ἐδῶν ἱππῶται.

Μά της πατρίδος τό καλόν
καί μόνος καί μετά πολλῶν
θραύσω τήν νύκτα μέ λιστούς τὰς πύλας τῆς Βουλῆς
κι' εἰς ταύτην εἰσελεύσεται καθένος μπρακλάκι,
ὁ τῆς Λευκάδος Τσαρλαμπάς, Τρωαλός ὁ τῆς Κρανιάς,
καί μάχας μαγεσθήσονται πρὸς χάριν τῶν γενναίων,
καί κκαλαμάρι πρόχειρα κατ' ἀντιπέλαρον ρίψω
καί στραβομούτσουνα πολλῶν δὴ μελάνης τρῖψω,
κι' οὐδέποτε κατακαγνῶθε θεαμοῦς τοῦ Κορδονίδη,
ζῆσου· ἐν τῇ ρομφαίᾳ μου, ζῆσου· ἐν τῇ σκινίδι.

Ὁ Λόγος ὁ Βασιλικὸς καθ' ὅλα συνταγματικῶς.

Λόγος εὐελπίς εὐχῶν
κι' ἀπολύτων μετοχῶν,
λόγος μέγας καί βαρῦς,
λόγος ἦν ὁ Θεωδῶρις,
καί λαμπρὸς ἐξεπορεύθη παρ' αὐτοῦ διὰ χειλέων
ἀνευθύνων Βασιλέων.

Τὸ μὲν στόμα τῆς Κορώνας
τὸ δὲ πνεῦμα τῆς Κορδῶνας.

Ποῖος λόγος!... ὑπεσπῆθη στρατευμάτων ὀπλισμοῦς,
ὠμολόγησε καί πίστιν 'στὴς σκινίδας τοῦ θεαμοῦς,
ὡς ὀσιωδέστερο 'στὸ μέλλον τὸ Κουβέρνο λαχταρεῖ
θὰ τὸ πῆρνη μὲ καθάρεια καί κωμῶσα πατερά.

Εἶπεν ὅμως πρὸς τοὺς ἄλλους
πὺς κατόπι τῶσι πάλιν
καί δυσχερεῖων μεγάλων ἐπιφανειῶν ἐπαχῶς
ἀσφαλὸς ἐστερεώθη τοῦ Συντάγματος τὸ κράτος.

Μικρομένης δὲ θυελλῆς καί φουρτούνης τηλεκτύτης,
ποῦ τὰ γάνει κάθε κούτης,
καί ρητόρων βρυχωμένων μὲ πολλὰ χειρονομίαις,
τῆς Βουλῆς καί τῆς Κορώνας ὡρισε τὰς προνομίαις,
κατὰ πρῶτων ἡνωμέναις
καί κατόπι χωρισμέναις

Εἶπε πὺς κι' ἡ γεωργία 'στὸ Ρωμῆακό συμφέρι,
μὴ καί τῆς οικονομίας τῆς ἐπέραξ' ἕνα χέρι,
κι' ὑπεσπῆθη τέλος πάντων τόσα πράγματα νὰ κάρη
τὸ Κουβέρνο τοῦ κυρίου Θεωδῶρου Ντεληγιάννη,
ποῦ θὰ βλέπετε τὴν Ἑλλάδα καί σιγὰ θὰ ψιθυρίζη:
τούτη νάκη, νὰ μὴν εἶναι, δὲν θὰ τὴν ἀνγνωρίζη.

'Ετελείωσε κι' ὁ λόγος, κι' ἡ παρὰ τῆς Βουλῆς,
κι' ἔφυγαν οἱ Βασιλεῖς.

'Ἐφυγε κι' ὁ τῆς Λευκάδος, ποῦβαλε τριποδοπιὰ
'στὴς Κρανιάς τὴν ἀντίκα
καί τὴν ἄφησε 'στὴ γλύκα,
ἔφυγε μ' αὐτοὺς κι' ὁ Κόντης, ποῦμεινε μὲ τὰ κλειδιά.

Καί γαλλίζουσι κυριαί μεταξὺ τῶν ὀμιλοῦν
καί τὸν λόγον σχολιάζουν καί κχιλίζου καί γελοῦν.
Εἶδες λόγος!... τί ψυχρὸς κι' ἄνοστος σὰν Ξυλακούρ,
τούτ' ἀ πὲ κι' ὀρεβουάρ 'στὸ χορὸ τῆς Ριγακούρ.

'Ετελείωσε κι' ὁ λόγος, κι' ἔλη τῆς Βουλῆς ἡ γέσκη,
κι' ἀν' ὁ λόγος ἔχη γέσκη,
σύ, παππούλη, μόνος 'πέστα

'Ετελείωσε κι' ὁ λόγος, κι' ὕστερ' ἀπὸ τῶση πάλιν
ἰερὰ σιγὴ καί πάλιν
ἐπικάθηται 'στὰς ἐδῶς τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων,
τῆς ἀνδρείου ἀλωθείσης δι' ἀνδρῶν θεομορφωτήων.

Κι' ὁ ζυλένος Φασουλῆς,
ποῦγει γιὰ θεαμοῦς καίμω,
'μπρὸς 'στὰς πύλας τῆς Βουλῆς
παρῶδει τὸν Σολωμό.

'Στῆς Βουλῆς τὴν πανύμνητη ράχη
περπατῶντας μὲ Μουντζικὴ μονάχη
χαριετῆ τὰ λαμπρὰ παλληκάρια,
ποῦ χιγῶν εἶχαν βγάλει φωναίς,
καί μουτζῶνει τρανὰ κκαλαμάρια,
ποῦ 'μουτζῶρουσαν μούρλιας τραναίς.

Καί καμπόδιας ποικιλίας μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαίς.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστῆ,
ποῦ γράφουν τόσι λόγοι καί ποιηταί γνωστοί
Πλοῦτος εἰκότων γλαφυρῶν καί πλοῦτος τῶσις ὄλης,
τὰ κκαλίστα ποικιλίας.
Διὸ θερωδὸς συστήνεταί κι' ἀπ' ἔλους κι' ἀπὸ 'μῆς
ὡς ἀληθῶς πολύτιμος καί πρῶτος μπουκαμάς.

Ὁ Νουμάς τοῦ Ταχυποῦλου, φύλλον κάλλιστον ἐν γένει,
μόνον δις τῆς ἐβδομάδος μεγαλόσχημον θὰ βγαίνει,
καί θὰ γράφουν τῶσις πέναις, ποῦγουν νεῖρα, ποῦχουν
καί θὰ βγῆ τὸ πρῶτο φύλλο τὴν δευτέρα τοῦ Γενάρη.

Ὁ Γεωργίος Κατσελίδης, ἀνὴρ πολυμαθῆς
κι' ἐν οικονομολόγους σπουδαῖος καί ἐμβριθῆς,
ἔβγαλ' ἐφημερίδα λαμπρὰν καί πρακτικὴν,
τούτέστι τὴν Ἑλλάδα τὴν Οἰκονομικὴν.

Τῆρθρα κι' οἱ λόγοι 'εἶχκαν ἀνδρὸς γνωστοῦ κι' ἐγκρίτου,
Σπιριδῶνος τοῦ Λάμπρου, ρήτορος μελιρρῦτου.

Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐτὸν εἰκοσιτρία,
κατὰφωτος καί μέγας κι' ὄλος κοκεταρία
οἶκος βασιλικῆς
κι' ἐμποροπρακτικῆς
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαϊωάννου,
ποῦ 'γνώρισε τὸ γούστο κάθε πρωτεουσίου.
Αὐτὸς δὲν φέρει κόπτας ἐκ τῆς Εὐρώπης ξένους,
τὸ κόπτειν καί τὸ ράπτειν εἶναι δουλειὰ δικῆ του,
κι' ἔχει πελάτας τόσους κατεβουσιασμένους
καί μὲ τὸ κόψιμὸ τοῦ καί μὲ τὴν ραπτικὴν του.
Καί τρέχουν ἐλεκτοὶ σ' ἐκεῖνον ὀλοένα,
καί κόψε με κι' ἐμὲ καί ράψε με κι' ἐμένα,
καί κάνε με καθράκι καί δικτυλίδι μέση,
καί τρίς εὐτυχισμένους ἐκεῖνος ποῦ θὰ πῶση
'στὸν Γεωργίον τὴν ψαλλίδα, 'στὸν Γεωργίον τὴν βελόνα,
κι' αὐτὴν ὑπερποῦτε καί νῦν καί 'στὸν αἶωνα.